

Decon

Đêm tĩnh lặng

Tôi hoàn toàn trong bóng đêm, mờ mịt. Cảm nhận đôi môi anh thơm nồng đến lạ kỳ. Cảm nhận như lần đầu tiên chất ngất mê đắm. Im lặng, không có âm thanh nào khác ngoài tiếng thở nhẹ nhàng nhưng nhanh gấp đầy mê đắm của anh.

Sáng, L gõ cửa, ngắn gọn: 2 giờ trưa đi cắm trại. Nắng bắt đầu chan chát trên những ngọn cây. Chúng tôi, 20 người mang đầy giỏ thức ăn và trái cây. Cuộc thảo luận bắt đầu, ai làm gì, ai mang gì, chơi gì.... 20 người, cuộc thảo luận được đẩy đưa qua lại. Thống nhất hẳn khoảng một giờ sau đó.

Trên triền núi nhìn xuống là những dãy nhà nằm dọc hai bên sông, được bao bọc và xen kẽ bởi những cánh đồng xanh um. Phía xa khuất những dãy núi trắng xóa đứng im lìm, tuyết và sương mù còn lẫn khuất, mờ ảo, dù trời đang mùa hè. L nói mơ màng bằng phát âm vùng địa phương, rằng dãy núi nằm khuất cuối xa kia có một cái tên rất lạ, một cái tên mà dù cố gắng anh cũng không nhớ nổi, có ai đó kết luận, thằng này vốn là người đăng trí.

Một vài người đã nằm nhoài trên cỏ, hít hít cái không khí trong lành và mùi thơm của cỏ sau cơn mưa. Nhắm mắt, hoài niệm hay nhớ nhung, mà nhiều khi cũng không rõ mình nhớ nhung cái gì. Đám đàn ông bắt đầu trò chơi đá banh quen thuộc, đám khán giả phụ nữ la hét, cổ vũ cho chồng hoặc bạn trai

của mình mỗi hơi. 20 người, chỉ có ba người là độc thân. Hai người độc thân trong số đó ngồi rủ rủ dưới một gốc cây, đôi khi thở dài, thấy mệt mỏi. Thấy cái trò mà mình đang làm không ra trẻ con cũng không ra người lớn. Tự tập trên triền núi này để làm gì, để nhìn nhau, để nhớ nhung khắc khoải về cái thời xa xưa, mà cũng xưa lắm rồi, hoài niệm cũng chẳng để làm gì nữa.

Vậy mà tôi không quên được, tôi nằm dài, ôm cuốn sách và đọc, nhưng mắt nhìn L. Nhìn mà muốn khóc, muốn chạy lại ôm anh, giựt giựt cái mái tóc bông bênh kia để trách cứ, để hờn mát, rồi nói, sao năm năm rồi mà anh cứ im lặng hoài vậy. Rồi tôi cười, mà nếu có làm được vậy thì chắc gì anh hiểu. Cái trò yêu đương rượt bắt này đôi khi tạo ra cảm hứng để người ta tiếp tục sống.

Trời bắt đầu tối mờ, mọi người nhóm lửa. Không ai nói gì với ai, hết chuyện rồi, cả buổi chiều chạy lăng xăng trên khắp đồng cỏ, la hét, kể chuyện, hát hò, đã mệt rồi. Nói gì thì cũng thừa. Tôi ngồi chịu đựng, chịu đựng cảm giác gần một người mà cứ tưởng xa lắm vậy, chịu đựng cảm giác của cơn buồn ngủ lay lắt đến, mà vẫn gượng ngồi ngay ngắn, cười cười. Tình yêu là thế này sao, dù chán đến oặt người ở nơi này mà vẫn cố ở lại, cho đến tận đêm, chỉ để im lặng, hay chỉ để hy vọng rằng, cái người ấy sẽ đến gần với mình hơn.

Trời đã chuyển dần sang nửa đêm, sương xuống lạnh cả người, ai đó rùng mình rồi la lên, kiểm dùm cái mền coi, lạnh quá nè. Có ai đó rục rịch đứng dậy, hỏi, cái mền em để đâu. Rồi mọi người bắt đầu lao xào theo, ừ, lạnh quá trời, hồi trưa này còn nóng hằm hập. Tôi cũng lạnh, cũng muốn kêu lên một tiếng, rồi tưởng tượng ra cảnh L sẽ đứng dậy, cũng hỏi một câu tương tự, nhưng ở một ngữ cảnh khác. Nghĩ tới đây lại chán oặt người, nếu thế thì hết vui rồi. Cái trò đọc suy nghĩ của nhau vui hơn, nhìn nhau xuyên qua ánh lửa bập bùng vui hơn là cái trò kiểm một mưu mẹo nào đó để chứng minh, à,

người đó có quan tâm đến mình. Cái trò đó xưa rồi, nhiều cặp tình nhân áp dụng rồi. Tôi không muốn lặp lại và L cũng thế. Cho nên ngồi yên lặng, khắc khoải nhìn nhau và giá như vòng tay của người kia đừng khoanh tròn bó gối như thế. Và giá như, giá như cái buổi chiều hôm đó đừng đến... Có nhiều cái giá như trên cuộc đời này, đôi khi mâu thuẫn chông chéo nhau. Vậy mà người ta vẫn muốn nói giá như. Lần nào nói câu đó, thì sự việc đã muộn màng lắm rồi. Không ai hối hận gì cả, chỉ thấy tiếc, tiếc một cái gì mơ hồ, không rõ ràng, vô định. Có lẽ, tiếc vì, cái trò cút bắt giờ đã bị phơi bày. Lúc L ngập ngừng báo, tối nay có party, đi không? Tôi gật đầu, như sợ L rút lời nói lại hay suy nghĩ lại mà nói, thôi, đừng đi. Buổi chiều hôm đó, thay vì về nhà thì tôi đứng trước cửa nhà L, không hỏi hộp, không tưởng tượng gì cả. Cả hai trèo lên xe buýt. Ngồi chật vật giữa một đống người, L trò chuyện với anh bạn đi theo, anh bạn quay qua hỏi, có thật không, thật như những gì L nói không, rằng em là kẻ hay làm người khác nhớ nhưng. Tôi cười cho câu nói là lời và chào mời của anh bạn khá đẹp trai đi cùng.... Nhạc bắt đầu lớn dần lên, khi cuộc trò chuyện đến hồi sôi nổi quanh đề tài âm nhạc, là lúc cả ba bắt đầu rơi vào cơn say. Một cơn say không vì chất cồn mà vì cuộc vui bắt đầu. Ấy là lúc, tôi kể một chuyện gì đó về tình yêu, một câu chuyện xưa lắm rồi, L nghe nhiều lần rồi, lần nào anh cũng nói, phức tạp. Lần này thì tới phiên anh bạn của L nói, phức tạp thật. Cả ba chìm đắm trong những câu chuyện đầy mộng mị, yêu đương. Đôi lần khổ đau và đôi lần hạnh phúc. Ấy là lúc, tôi vòng tay ôm L mà không biết mình đang bắt đầu một trò chơi đầy khổ đau, mất mát. Ấy là lúc L nhẹ nhàng kéo tôi về phía anh, chỉ để nhìn vào mắt nhau, và buông...

Phải lần đó buông luôn thì tôi không buồn bã, mệt mỏi và chịu đựng sương đêm lạnh thế này, không hy vọng hay mơ hồ hy vọng rằng cái buổi chiều hôm đó sẽ lại quay về, để một lần nữa được ngửi mùi thơm dịu nhẹ, để một

lần nữa được ghì chặt nhau giữa phố phường vắng tanh người ấy, để một lần nữa nhẹ nhàng gắn chặt vào môi anh, một cái gì đó diệu kỳ, run lên bần bật, cái gì đó không bao giờ tôi có thể giải thích nổi. Cái gì đó đến nhẹ nhàng, rón rén khi trời bắt đầu mưa rỉ rả. Cả ba đi về khi trời chuyển sang đêm.

Chia tay anh bạn đi cùng xong, anh đưa tay, kéo tôi về hẳn phía anh, và nụ hôn gần như điên cuồng nhưng êm ái và nhẹ nhàng ấy đã bắt đầu những khổ đau, mộng mị triền miên cho những ngày sau đó.

Khi nước mắt tôi bắt đầu rơi, là lúc anh nói, hay bọn mình về nhà và chia tay nhau tại đây. Tôi cố níu kéo phần đam mê hoang dại ấy, nhưng tôi biết, mình thất bại và anh biết, cuộc chơi nào cũng đến hồi kết thúc. Vậy thì kết thúc sớm như có thể, để đừng phải nói "giá như" sau này...

Cái nụ hôn ấy đã lâu rồi, cách đây năm năm rồi. Năm năm rồi, hai người độc thân ấy chạy đi chạy lại từ nhà đến sở làm, chạy đi chạy lại từ đất nước này đến đất nước khác, chạy đi chạy lại vì cái gọi là công danh sự nghiệp, chạy đi chạy lại từ những cuộc tình ngắn ngủi đến những cuộc tình thoáng qua, và cuối cùng quay về nơi này, trên triền núi này, để vẫn là những kẻ độc thân như thuở ban đầu. Rồi tự hỏi nhau, tình yêu là gì?

Anh im lặng, không biết rõ nữa. Năm năm trôi qua rồi, không ai quên được cái nụ hôn buổi chiều hôm ấy, không ai quên được cái vòng tay siết chặt hôm ấy, nhưng cũng không ai đủ can đảm để nói cho người kia biết, mình đã sống khắc khoải nhớ nhung đến mức nào. Hay trò cút bắt thế này sẽ vui hơn, vui hơn là trò lời tuột nhau vào phòng và kết thúc một chặng đường hồi hộp, say mê, thần tượng hóa. Lúc ấy mọi thứ sẽ kết thúc, sẽ không ai thần tượng ai nữa, không ai nhớ nụ hôn ban đầu nữa vì trao nhau quá nhiều lần rồi, không ai lâng lâng cảm xúc nữa, vì da thịt này, mắt môi này đã chạm vào nhau rồi. Nên giờ ai cũng dẫn đo, và thích thú với cái trò ú tím để chết người này.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa, thì bản chất con người vốn là sự "thỏa mãn khát khao". Cái gì mình muốn, mình nên có và phải có. Cái trò này thế nào rồi cũng kết thúc, lúc nào đó rồi cũng mệt mỏi thôi, người ta sẽ khao khát đến cái khác, bình yên hơn, êm đềm hơn. Vì thế, nguyên nhân chính của cuộc rượt đuổi dài đằng đặc này là cái người ngồi ở góc cây đằng kia kia. Cái người ngồi hiền lành nhìn đâu đâu xa xăm ấy, người lúc nào cũng lạc quan, người lúc nào cũng đáng tin cậy ấy, nhưng chưa một lần dám nhìn vào mắt tôi, dù yêu đến cháy lòng, đến điên cuồng. Và tôi, vì bản năng đàn bà, vì sự khát khao yêu thương và được yêu thương đã đôi lần nằm trong vòng tay anh mà không bao giờ nói tiếng yêu. Tôi chạy đi chạy lại trong mớ cảm xúc hỗn độn của riêng mình, lần nào cũng vậy, hoang dại điên cuồng với anh xong, và kết thúc bằng gương mặt lạnh lẽo.

Người đàn bà hư đốn là tôi ấy không biết mình muốn gì, cần gì, yêu ai, ghét ai. Sau mỗi lần thỏa mãn những điên cuồng thì tôi lại nhớ về cái người kia. Cái người ngồi mờ mịt đối diện qua ánh lửa rực đỏ ấy. Đôi lần tôi tự hỏi, phải chăng, người ta thường khao khát cái mà người ta không thể có được?! Trời lạnh lắm rồi, mọi người bắt đầu ngồi co ro, lửa đã sắp tàn rồi, một ai đó la lên, ai đi lượm củi đi, cầm cái đèn pin theo. L xăng xái đứng lên, than vãn, để tao đi cho, ngồi một chỗ hoài lạnh quá, có ai muốn đi cùng không. Một vài người muốn đi cùng, nhưng họ im lặng, nhìn tôi. Cái khoảnh khắc đầy ngượng ngập, ngần ngại ấy đã kéo tôi xuống vực sâu. Một cách mệt mỏi, tôi đứng dậy, em đi với anh. Cái lần mắt chạm nhau này cứ như một nỗi đau vô hình, khi cả hai ý thức rằng, cái người lặng lẽ ngồi dưới gốc cây kia dù đang đếm sao, ngắm trăng nhưng thần hồn thì lại để bên này. Và giờ phải đau đớn chịu đựng với cảm giác của một kẻ mất trắng tay. Tự nhiên tôi chán đến mức không muốn cử động nữa, năm năm rồi, dù cảm xúc còn cào ấy vẫn nằm khuất đâu đó trong một góc còn tim, nhưng nó lại chưa bao giờ chán ngắt

như lúc này, vì cái trò này hết vui, hết vui khi biết một người khác đang đau khổ vì mình, và buộc phải chứng kiến, chứng kiến cái cảnh cao trào nhất của một cuộc rượt đuổi ngoạn mục. Không ai dám chắc mình là kẻ thắng cuộc, vì thắng hay thua thì cũng đều mất mát, đón đau như nhau.

Tôi lò dò đi theo L trong ánh sáng chập chờn của cây đèn pin, nghe dưới chân mình những mảnh gỗ răng rắc. Lúc này đây, cảm giác hồi hộp lại quay về, tôi quên hẳn cái người ngồi chịu đựng dưới gốc cây kia, tôi quên hẳn đám bạn ồn ào sau lưng. Tôi biết chắc, cái gì đó sẽ xảy đến, chắc chắn sẽ xảy đến, cái gì thì không nói ai cũng mừng tượng ra được. L đi một cách cẩn thận, dò tìm những khúc gỗ to, im lặng. Im lặng kéo dài đúng 5 phút, L hỏi một câu vu vơ, em khỏe không, lâu rồi không gặp. Tôi trả lời vu vơ, gặp để làm gì. Im lặng. Khoảnh khắc này tôi đã chờ đợi suốt năm năm, suốt năm năm chờ đợi được một lần đi trong bóng tối chập choạng thế này, được ngửi lại cái mùi hương nhẹ nhàng thoát ra từ mái tóc bông bênh của anh. Tôi đã tưởng tượng và chờ đợi. Nhưng lúc này đây tôi thấy mệt mỏi đến ngã quỵ. Muốn nằm lại mảnh rừng này mà không muốn quay về, để lìa xa thế giới con người ồn ào kia, đầy lo toan, mệt mỏi kia.

Im lặng. Tôi không nghe gì hết, không nghe cả tiếng bước chân L. Hình như anh dừng lại, cây đèn pin đã tắt từ lúc nào. Tôi hoàn toàn trong bóng đêm, mờ mịt. Cảm nhận đôi môi anh thơm nồng đến lạ kỳ. Cảm nhận như lần đầu tiên chất ngất mê đắm. Im lặng, không có âm thanh nào khác ngoài tiếng thở nhẹ nhàng nhưng nhanh gấp đầy mê đắm của anh. Bàn tay anh nóng bừng lên, luồn vào tóc tôi. Khoảnh khắc ấy đến nhanh không ngờ. Tôi nói lạc giọng trong bóng tối, 5 năm rồi sao anh im lặng? Không có tiếng trả lời, một cuộc mây mưa trong bóng tối, không âm thanh, chỉ có tiếng thở thì thào, tiếng gió rủ rủ....

Khi chúng tôi trở về thì đám bạn đã nằm ngoặt nghẹo ngủ, đám tro tàn chỉ

còn lóe một vài ánh lửa loe loét. Người hiền lành không còn ngồi dưới gốc cây, biến mất. Hình như đã trở về một mình giữa đêm, khi cuộc vui bắt đầu tàn lụi. Đêm, không âm thanh, tôi chỉ thấy nụ cười của L dưới ánh lửa mờ nhạt. Tự nhiên, tôi nhớ về người hiền kia, nhớ oặt người, nhớ điên cuồng và thấy cái trò mà mình diễn đêm nay đã không còn hứng thú gì nữa rồi...

Bern, 8, juli

Nguồn: Evan

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 8 năm 2007